

Hồi 16

Mùa Ma Chúc Quỷ

Vì chàng vừa mới thụ thương nên dù ngọn đồi không cao lắm, chàng cũng rất khó khăn mới tới được gian nhà cỏ.

Đứng ở trước cánh cửa ghép bằng những thanh tre già, chàng cất cao giọng:

- Có người nào ở trong nhà không?

Bên trong đưa ra một tiếng rên nho nhỏ. Đợi một chút nữa, chàng lặp lại câu hỏi và có ai ở trong trả lời:

- Ai hỏi đó?

Thanh âm rất yếu ớt, chỉ có mấy chữ mà đứt đoạn như không còn hơi sức gì nữa, rõ ràng đó là giọng nói của Ân Kiếm Thanh. Chàng rất bất ngờ vì sự có mặt của y ở nhà trong lúc này, chàng đáp:

- Ta đây!

Vừa đáp chàng vừa xô nhẹ cánh cửa. Cánh cửa mở ra liền và chàng nhìn thấy trên một chiếc giường xộc xệch ghép bằng những thân tre, Ân Kiếm Thanh nằm phục trên đó mặt mày tím ngắt vì bệnh nặng. Y ho khục khặc liên mấy tiếng. Vừa nhìn thấy Mạnh Hoa bước vào, y vội ngừng ho kêu lên "ôi chà" một tiếng, người như muốn rướn ngồi dậy nhưng không thể ngồi lên được. Y hơi nghiêng thân, xem ra bệnh tình của y khá nặng. Chàng nói vội cho y yên tâm:

- Ta không tìm đến báo thù đâu!

Ân Kiếm Thanh lợt lạt:

- Vậy thì đến làm gì?

Chàng mỉm cười:

- Ta nghĩ ngươi vẫn chưa biết ta là ai?

Mặt Ân Kiếm Thanh hơi đỏ ra, y ấp úng:

- Người... người là ai?

- Ta tên là Mạnh Hoa, là đệ tử của thúc thúc Ân Cửu Thế của người đó.

Về mặt Ân Kiếm Thanh hình như đã hơi yên tâm, y hỏi chậm rãi:

- Hôm nay người đến đây với ý định gì?

Chàng ôn tồn:

- Người ta ai cũng có lúc phạm lỗi, biết mình phạm lỗi và biết hối cải là điều rất quý. Ta đến đây để khuyên bảo người, đương nhiên ta cũng có một việc cần người nói cho biết.

Mấy câu ấy chàng nói rất thành khẩn khiến cho y cũng hơi động lòng. Y đáp:

- Đa tạ người quan tâm. Rất tiếc ta đang bệnh nặng không tiếp người được. Có nước trà đấy, người hãy tự rót lấy mà uống.

Trong câu nói "không tiếp người được" dường như có ngầm ý đuổi khéo, nhưng chàng không để ý:

- Đừng ngại gì cả, ta có thể chờ đợi người thuyên giảm rồi nói chuyện cũng được. Ân huynh này, tại sao bị bệnh vậy?

- Hôm ấy gặp người trở về, lòng ta rất ăn năn hối hận, hoặc là vì cả tâm cả lực quá ư mệt mỏi nên liền cảm phong hàn, xương cốt đau nhức đến không rời khỏi giường nổi.

Mạnh Hoa không biết gì về y thuật nên đành bó tay, chàng ân cần:

- Ân huynh này, ta đi gọi hộ huynh một y sư đến đây nhé! Huynh có biết gần đây nhất có thầy lang nào không?

Y cười đau khổ:

- Chung quanh đây năm mươi dặm vùng này chỉ có một mình ta duy nhất.

- Ta có con tuần mã có thể đi xa một chút cũng được.

Ân Kiếm Thanh lắc đầu:

- Tộc trưởng Ngõa Nạp là một lương y nhưng ông ta ở cách đây hơn năm trăm dặm, tuần mã có đi cũng mất hai ngày. Vả lại ông ta cũng chỉ biết thảo dược, bản lãnh có hơn gì ta? Mạnh đại ca, ta cảm tạ người nhưng người không cần quan tâm tới ta nữa.

Mạnh Hoa reo lên:

- A! Ân huynh cũng biết y thuật à?

Y đáp:

- Từ nhỏ trong gia đình ta bọn y sư có thiếu gì nên các cách điều trị bốc thuốc của họ ta cũng có biết ít nhiều. Hôm qua bệnh ta còn nhẹ ta đã hái được một tí dược thảo. Kìa, người nhìn trong góc còn có một bát thuốc, chính do tự tay ta điều chế đó.

Chàng sốt sắng:

- Vậy càng tốt, ta có thể lưu lại đây phục dịch cho Ân huynh, bát thuốc này cần phải nấu lại nữa hay không?

Ân Kiểm Thanh liếc chàng rất sắc:

- Không dám phiền người, để coi lại xem thử sao!

Y gượng như muốn ngồi dậy, nhưng mồ hôi xuất ra đầy mặt, người không còn tí khí lực.

Mạnh Hoa vội vàng chạy lại đỡ lấy lưng:

- Không cần ta phải là đệ tử của lệnh thúc. Chẳng cần người quen biết, nếu gặp lúc hoạn nạn thế này ta cũng nên giúp đỡ nhau. Ân huynh, xin đừng ngại...

Ân Kiểm Thanh bảo:

- Bát thuốc này đã nấu được một lúc, có lẽ cũng sắp được. Nhờ người mở nắp nhìn thử xem sao. Thảo dược này mùi vị có hơi khó ngửi nhưng như vậy mới công hiệu, phiền người coi giùm ta chút đỉnh.

Mạnh Hoa nhắc bát thuốc lên nhưng chỉ thấy có xác thuốc chứ không có nước, chàng hỏi:

- Sao cạn hết vậy?

Y chỉ vào góc nhà:

- Ở đó có lu nước sạch, người giúp ta múc thêm chút nước đổ vào bát thuốc và tiện pha cho ta ấm trà luôn thể.

Chàng bước mấy bước lại góc nhà, quả nhiên có một lu nước trong vắt, chàng bảo:

- Trên núi mà có lu nước này thật quý.

Y vồn vã:

- Nếu có khát người cứ việc uống đi.

Chàng từ chối:

- Mang nước lên tận đây đâu phải là dễ, để đó cho Ân huynh dùng.

Chàng múc một ngụm nước nhỏ đổ vào bát thuốc, quả thực mùi thuốc có hơi khó ngửi như lời của Ân Kiểm Thanh, y lại yêu cầu:

- Người nếm thử xem thuốc có vị đắng chưa, vì phải có vị đắng thuốc mới công hiệu được.

Chàng ngần ngại đưa bát thuốc lên uống một ngụm nhỏ, nước thuốc vừa thấm qua cổ họng, chàng đã thấy người lão đảo, đầu óc quay cuồng muốn ngã, tay chàng không cầm nổi bát thuốc nữa buông rơi vỡ ra từng mảnh vụn.

Ngay lúc đó, Ân Kiểm Thanh hú lên một tiếng dài đột nhiên vọt ra khỏi giường bệnh, song giường chập lại đánh xuống Mạnh Hoa.

Nguyên lại bát thuốc ấy không phải là thuốc trị bệnh mà trái lại là thuốc độc dùng các loại mê dược thảo chế thành. Ý đồ của Ân Kiểm Thanh là lừa cho Mạnh Hoa uống hết bát thuốc, cũng may chàng mới nếm có một ngụm nhỏ, nếu uống hết, chắc chắn gục xuống hôn mê rồi.

Mọi việc xảy ra ngoài ý liệu của Ân Kiểm Thanh, Mạnh Hoa võ công nội công đều cao nên mặc dù đã ngấm chút thuốc độc, chàng vẫn còn tỉnh táo. Bản năng sinh tồn của một cao thủ phản ứng chớp nhoáng chưa biết sự tình ra sao nhưng sau lưng nghe có tiếng gió ập tới, chàng lập tức phản thủ một chưởng dùng hết công lực. Ân Kiểm Thanh không phải là đối thủ của chàng, song chưởng vừa đụng nhau phát ra liền một tiếng "bùng" rất lớn, Ân Kiểm Thanh bật ra sau hơn một trượng, y hoảng hốt định nhảy ra cửa chạy trốn. Mạnh Hoa vừa kinh hoảng vừa giận dữ quát lên:

- Người, người... Tê ra người giả bệnh lừa ta!

Chàng gio chưởng lên định đập vào người Ân Kiểm Thanh, bỗng sau lưng có tiếng gió đập đến, chàng vội chuyển thế như con rồng quẫy đuôi quay trở lại biến chiêu cầm nã do tam sư phụ Đan Khâu Sinh truyền thụ, chiêu thế này đánh cận chiến rất lợi hại.

Bất ngờ đối thủ mới võ công hơn hẳn Ân Kiểm Thanh, chỉ nghe một tiếng "xoẹt" trào công của chàng đã xé rách áo của người lạ, vai tay phải của y cũng bị trào xước qua vội lùi lại. Lúc ấy bỗng nhiên chàng mới nhận thấy nội tạng âm ỉ đau.

Nói thì chậm, sự thực cực kỳ mau lẹ, Mạnh Hoa cố nhịn đau rút phăng trường kiếm quát to:

- Bọn bây mai phục ở đâu, còn bao nhiêu đứa ra hết đây.

Người vừa đánh với chàng vài chiêu là một hán tử tuổi ước chừng trên dưới năm mươi tướng mạo không có gì đặc biệt nhưng đầu tóc thì lại rất cổ quái, rối bời như đám cỏ trong gió và có màu hồng chứ không có màu đen như người bình thường.

Tên "Hong phát quái nhân" (quái nhân tóc đỏ) cười ha hả:

- Tiểu tử cuồng ngôn! Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh mà dám lớn lối? Ngươi đánh được ta hơn mười chiêu, ta phục ngươi rồi đó!

Ân Kiếm Thanh vội nói:

- Sư phụ đừng khinh địch. Tiểu tử này đã học được kiếm pháp của Trương Đan Phong đó!

Hong phát quái nhân sực nhớ chuông đầu của y đã bị chàng đánh bạt liền hỏi một tiếng:

- Kiếm pháp của Trương Đan Phong ra sao?

Lời y chưa dứt Mạnh Hoa đã phiêu thân tiến kiếm đến, kiếm thế mau như chớp giật, như bên trái như bên phải rồi lại như đâm vào chính diện ngay yết hầu của y. Hong phát quái nhân hết sức kinh sợ trong bụng lo thầm: "Tiểu tử này vốn đã thụ thương, sao còn công lực như thế?"

Nguyên vì chàng bế huyết không hô hấp nữa, ngấm vận huyền công tính rằng trước khi hôn mê ít nhất hai bên cũng đều bị thụ thương.

Kiểm phong đi mau quá mức, quái nhân tóc đỏ phải lùi đến mấy bước rồi song chuông của y đập lại phát ra những tiếng gió rít lồng lộng trên đầu.

Kiểm pháp của Mạnh Hoa, nếu nói về tuổi tác thì còn hạn chế hoặc chưa đạt tới mức lò hỏa thuần thanh, nhưng nói về sự ảo diệu thì ở thời này không có ai hơn chàng được. Quái nhân tóc đỏ khoa trương là "nếu đánh được mười chiêu là đủ khâm phục" nhưng y không ngờ trong chớp mắt qua hơn hai mươi chiêu mà Mạnh Hoa vẫn chưa hề hấn gì, y lo lắng: "May mà tiểu tử mới uống chút thuốc mê, nếu không qua mười chiêu chính ta mới là kẻ thua!"

Hong phát quái nhân run sợ vì bản lĩnh đối phương, nhưng tình hình của Mạnh Hoa rất nguy khốn vì chàng biết chàng không thể kéo dài tình trạng giao chiến được, chàng muốn tốc chiến tốc thắng, tiếc rằng lực bất tòng tâm.

Nguyên vì lão quái nhân tóc đỏ luyện một loại tà phái độc chuông tên gọi là Lôi Thần Chuông, chuông phong rít lên rất ghê gớm và tỏa ra hơi nhiệt không kém gì hơi nóng trong

lò luyện thép khiến Mạnh Hoa rất khó chịu, chàng vội vàng công kích nhưng qua độ hơn hai mươi chiêu, thân thể chàng nóng ran như bị thiêu đốt.

Cùng lúc ấy chất thuốc mê ngấm vào trong lục phủ ngũ tạng của chàng bắt đầu phát tác, Mạnh Hoa đã bị nóng như lửa thiêu còn bị thêm đầu nặng mắt hoa nên kiểm thể chàng tuy tinh diệu cách mấy mà không có sức điều khiển. Chàng biết giây phút nguy cấp đã đến, vận hết tàn lực vung một kiếm bay lông lộng trên không rồi bất ngờ đâm liên hoàn tam kiếm. Kiếm đi sai hết phương hướng vì chàng không thể tự chủ được nữa, ngã vật xuống đất bất tỉnh nhân sự. Hồng phát quái nhân mắt trợn trừng, hừ một tiếng lớn:

- Chẳng may tiểu tử này động thủ sớm hơn một chút nữa chắc là ta nguy khốn. Nay thì tốt rồi, ta đã chế phục được y, Ân Kiếm Thanh đầu, lại đây xét mau đi!

Ân Kiếm Thanh vừa kinh sợ vừa vui mừng:

- Không ngờ sau khi tiểu tử bị thụ thương mà còn mạnh mẽ đến thế, đã uống phải mê dược mà vẫn còn chống cự được.

Té ra mọi việc ngày hôm nay là đều có giao ước trước. Giữa hai thầy trò, Ân Kiếm Thanh thì giả vờ bệnh nằm trong gian nhà cỏ, còn Hồng phát quái nhân mai phục sẵn sau gian nhà, nếu trường hợp Mạnh Hoa không bị mắc lừa, Hồng phát quái nhân sẽ xông vào cứu y, không ngờ kết quả hơn cả ước muốn của y nữa.

Quái nhân tóc đỏ nói:

- Tiểu tử không tỉnh dậy sớm được đâu. Ta đã đánh chuông trúng huyết Lãnh Uyên của y, y có tập võ công từ khi còn ở trong bụng mẹ cũng phải hôn mê ít nhất là ba tiếng mới có thể tỉnh dậy.

Hắn không thể biết rằng, tuy Mạnh Hoa không tập võ công từ trong bụng mẹ nhưng chàng được chân truyền Huyền Công Bí Quyết tức là môn pháp chí cao vô thượng trong nội công tâm pháp, chàng luyện mới có một năm nhưng bằng người khác luyện mười năm.

Trong lúc tên quái nhân tóc đỏ ba hoa về công phu tà phái của mình, Mạnh Hoa đã nghe rõ tất cả, chàng sợ hãi nghĩ thầm trong bụng:

"Trên đời này hiện nay, luyện Lôi Thần Chưởng chỉ có nhà họ Âu Dương, vậy thì tên tóc đỏ này tất phải là con cháu gì đó của Âu Dương Kiên, không hiểu đối với Âu Dương Nghiệp hắn có liên hệ như thế nào? Nhưng phải nói công phu Lôi Thần Chưởng của hắn so với Ngự lâm quân Phó Thống lãnh Âu Dương Nghiệp thì hắn hơn rất nhiều. Cứ theo truyền thuyết Âu Dương Nghiệp luyện công phu Lôi Thần Chưởng mới được tới đệ ngũ trùng chứ

chẳng chơi. Nên biết Lôi Thần Chuông là một loại công phu tà phái từ Thiên Trúc truyền qua Trung Nguyên cùng với Tu La Âm Kiệt Công xưng là Lưỡng Đại Thần Công. Hai mươi năm trước tên đại ma đầu Âu Dương Kiên từng sử dụng tà phái công phu này hoành hành thiên hạ, sau đó y gặp Bang chủ Bắc Cối Bang là Trọng Trường Thống, đấu với nhau một trận kịch liệt, hai bên cùng trọng thương mới mai danh ẩn tích từ đó không thấy tái xuất giang hồ. Có người nói thực ra y không muốn như thế nhưng bị bức bách vào thế chẳng đứng được, lúc đó không thể không hứa vâng chịu và đã lỡ đem tính mệnh ra làm điều kiện giao đấu vì lúc ấy tuy cả hai đều bị thụ thương nhưng thương tích của Trọng Trường Thống so với y nhẹ hơn, nếu không vâng lời, y có thể bị Trường Thống giết chết.”

Đây không phải lần đầu Mạnh Hoa đụng độ với Lôi Thần Chuông. Trước đây trưởng lão Động Huyền Tử của Không Động phái đã mời hai tên trợ thủ cùng đến Thạch Lâm tìm tam sư phụ Đan Khâu Sinh của chàng quyết đấu cũng đã sử dụng các môn phái tà ngụy này, đó là Dương Kế Mạnh đã luyện tới đệ bát trùng Tu La Âm Kiệt Công và con trai Âu Dương Kiên là Âu Dương Nghiệp.

Lúc ấy võ công của chàng còn non nớt, chút xíu nữa là bỏ mạng vì Lôi Thần Chuông của Âu Dương Nghiệp, may nhờ có Đan Khâu Sinh kịp thời cứu thoát, sau đó chàng mới biết Âu Dương Nghiệp là Ngự lâm quân Phó Thống lãnh nhưng về công phu Lôi Thần Chuông hẳn mới luyện được tới đệ ngũ trùng.

Sau khi bị Ân Kiếm Thanh ám toán và trước khi hôn mê vì tay quái nhân tóc đỏ, chàng đã bị chúng đánh Lôi Thần Chuông nhưng công phu Lôi Thần Chuông của Ân Kiếm Thanh so với Âu Dương Nghiệp còn thua xa, chỉ có lão quái nhân tóc đỏ là hơn hẳn Âu Dương Nghiệp.

Chàng hôn mê có một vài tích tắc là đã dần dần tỉnh lại nhưng vẫn nằm bất động không lên tiếng vội, chàng im nghe hai tên thầy trò nói chuyện với nhau.

Lúc ấy, Hồng phát quái nhân đang ba hoa về công lực ảo diệu của mình, Ân Kiếm Thanh chụp được cơ hội nịnh sư phụ hỏi tới:

- Sư phụ, công phu Lôi Thần Chuông của lão nhân gia lợi hại như thế nào xin nói cho con nghe để con hết thắc mắc.

Quái nhân tóc đỏ hỏi:

- Con thắc mắc việc chi?

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con thắc mắc sợ tên tiểu tử này không tỉnh dậy được nữa!

Quái nhân áo đỏ cười ha hả:

- Con sợ ta đánh chết y không tìm được kiếm pháp của Trương Đan Phong chứ gì?

Ân Kiếm Thanh:

- Thừa vâng, chúng ta đã lục tìm khắp người tiểu tử từ quần áo đến giày vớ đều không thấy kiếm phổ đâu. Chỉ còn hy vọng từ miệng y đọc ra thôi.

Sư phụ y đáp:

- Đúng, tiểu tử này rất quật cường, dùng cái chết dọa y, chưa chắc y sợ, chỉ còn nước lừa y để tự y đọc hoặc tự viết ra. Nhưng con đã hai lần dùng mưu ám hại y, y đâu còn tin con nữa?

Ân Kiếm Thanh vẫn cười:

- Tiểu tử này rất chân thực, con xem tính cách y rất thích nhu hòa, dễ dụ dỗ lắm. Thúc thúc của con là ân sư của y, con sẽ tìm cách nhân danh thúc thúc khiến y cảm động thế nào chẳng tin được.

Quái nhân tóc đỏ cười:

- Mi thật là trơn miệng, để lần này ta thử coi mi làm nên việc gì không? Lôi Thần Chương của ta tuy rất là lợi hại nhưng con bất tất phải lo cho tên tiểu tử này. Y công phu không phải kém cỏi đâu, nếu không thì đã chết rồi. Ta ước định chỉ cần một tiếng là y đã có thể tỉnh dậy. Con nên nhớ ta mới có thuốc chữa khỏi được, nếu ta không cho thuốc thì đại khái khoảng tám đến mười ngày là toi mạng!

Ân Kiếm Thanh thưa:

- Xin sư phụ cho con thử thuốc nào có thể khiến cho tiểu tử bớt đau nhưng không hoàn toàn giải hết độc.

- Có chứ, ngươi biết thuốc này dùng làm gì không?

- Chắc là để tiểu tử cảm thấy thoải mái, có thể tin tưởng con, nhưng chỉ thoải mái thôi chứ đừng khôi phục khí lực, con có một mình không đối phó nổi đâu!

- Cái ấy dễ lắm. Ta sẽ cho tiểu tử một liều thuốc ngừng đau nhưng không phục hồi được chút khí lực nào cả, đến muốn bắt một con gà cũng không nổi!

- Nếu được vậy thật là tốt!

Bỗng nhiên tên quái nhân tóc đỏ nói:

- Lần con và Lãnh Băng Nhi cùng đến Thạch Lâm ấy có gặp trưởng lão Động Minh Tử của Không Động phái không?

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con có gặp một lão đạo sĩ, không biết có phải là trưởng lão Không Động phái hay không?

Hồng phát quái nhân:

- Có phải lão đạo sĩ một tay cầm phát trần một tay cầm kiếm?

- Chính phải.

- Thế là đúng Động Minh Tử rồi. Nghe nói hần bị thua dưới tay tên tiểu tử này, con có chính mắt thấy không?

Ân Kiếm Thanh đỏ mặt, ỵ ấp ứng kể:

- Lúc ấy lão đạo sĩ đến cùng với một lão già khác, lão già gây sự cùng con, con đánh không hơn lão nên phải bỏ chạy, lúc ấy tên tiểu tử mới ở trên Kiếm Phong chạy xuống cùng giao đấu với lão đạo sĩ. Chuyện sau rồi thế nào, con không biết được. Nhưng tên tiểu tử bình an tức là lão đạo sĩ đã thua, không biết có đúng không?

Quái nhân tóc đỏ gật đầu ha ha cười rất lớn.

Ân Kiếm Thanh kinh ngạc hỏi:

- Sư phụ vì sao lại cười? Có phải đồ nhi nói sai điều nào chăng?

Quái nhân tóc đỏ trả lời:

- Không phải, chỉ vì thú vị quá. Ta nói cho con biết một chuyện. Trước khi con đến Thạch Lâm, đã có ba người cùng tìm đến đó. Một là quái kiệt võ lâm tiền bối Mạnh Thần Thông, chắc con có nghe tên này?

- Nghe nói bốn mươi năm trước tiền bối ấy nổi tiếng ngang với Kim Thế Di. Đương thời Kim Thế Di là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm Khách, còn Mạnh Thần Thông là Thiên Hạ Đệ Nhất Ma Đầu sau này chết vì tay con gái của Lệ Thắng Nam?

- Phải rồi, Dương Kế Mạnh chính là đệ tử đời thứ ba của Mạnh Thần Thông, ỵ là người độc nhất ở đời nay luyện được Tu La Âm Kiết Công tới đệ bát trùng. Hai là trưởng lão Không Động phái là Động Huyền Tử, Động Huyền Tử cũng là ca ca của Động Minh Tử, nói về nội công thì Động Huyền Tử cao hơn nhưng nói về kiếm pháp thì Động Minh Tử lại giỏi hơn, con gặp lão đạo sĩ ở Thạch Lâm chính là Động Minh Tử. Hai người ấy đều có giao tình với ta

nhưng người thứ ba với ta mới có quan hệ mật thiết vì y là đệ đệ của ta tên là Âu Dương Nghiệp.

Lời tiên tri của Mạnh Hoa quả không sai, chàng âm thầm nghĩ:

“Hong phát quái nhân này là ca ca của Âu Dương Nghiệp, thảo nào công phu Lôi Thần Chưởng hơn hẳn Âu Dương Nghiệp.”

Quái nhân tóc đỏ nói tiếp:

- Tính khí của đệ đệ ta cao ngạo vô chừng không có kiên nhẫn nên y chỉ luyện Lôi Thần Chưởng đến đệ ngũ trùng đã đòi xuất thế. Không ngờ với công phu ấy y cũng làm được tới Ngự lâm quân Phó Thống lãnh!

Ân Kiếm Thanh lại thừa cơ tăng bốc sư phụ:

- Sư phụ, Lôi Thần Chưởng của sư phụ là công phu tuyệt học, sư thúc mới luyện tới đệ ngũ trùng mà đã làm tới Phó Thống lãnh Ngự lâm quân, hơn hẳn biết bao cao thủ trong đại nội, sư phụ đã luyện tới tối cao đệ cửu trùng công phu thì Thống lãnh Ngự lâm quân cũng chỉ đáng làm đồ đệ cho sư phụ, ở đời này con e rằng không ai thắng được sư phụ nữa!

Quái nhân tóc đỏ khẽ lắc đầu:

- Không đúng, thứ nhất ta luyện Lôi Thần Chưởng mới tới đệ bát trùng công phu cho nên chưa đến mức lô hỏa thuần thanh. Thứ nhì, Ngự lâm quân Thống lãnh Hải đại nhân là Quan Ngoại đệ nhất cao thủ có độc môn công phu riêng của y, chưa chắc là ta đã hơn được. Y đã chọn em ta làm phó cho y là có ý vị ể ta rồi, còn thứ ba...

Nói đến đây, hắn dừng lại thở dài.

Ân Kiếm Thanh lấy làm kỳ dị, sư phụ của y lúc thì cười phá lên, lúc thì lại thở dài chẳng hiểu tại sao. Y đang định hỏi, quái nhân tóc đỏ liền tiếp lời:

- Chí nguyện của ta với đệ đệ ta không giống nhau. Đệ đệ ta chỉ muốn thăng quan tiến chức. Còn chí nguyện lớn của ta là được trở thành võ lâm đệ nhất cao thủ. Tiếc thay đến bây giờ vẫn chưa được. Hiện nay ít nhất là có ba người võ công cao hơn ta.

Ân Kiếm Thanh vội hỏi:

- Ba người nào vậy?

- Người thứ nhất là Chưởng môn nhân Thiên Sơn phái Đường Kinh Thiên, người thứ hai là đại đệ tử của Kim Thế Di tức Giang Hải Thiên và người thứ ba là con trai của Kim Thế Di tức Kim Trục Lưu. Bản lãnh của ba người ấy, ta tự nhận là chưa thể hơn họ được. Ấy là chưa

kể đến các tên Mậu Trường Phong, Lệ Nam Tinh, Lãnh Thiết Tiêu, Tiêu Chí Viễn, Mạnh Nguyên Siêu, ít nhất cũng có thể đấu ngang tay với ta.Ồ, còn có cả tên tiểu tử này, nếu ta không giết chết y, vài năm nữa ta cũng không thể nào hơn được.

Ân Kiếm Thanh nói:

- Tính mệnh tiểu tử này vốn ở trong tay ta, dù có cánh cũng không bay mất được. Chỉ cần vài năm nữa sư phụ luyện thành đệ cửu trùng Lôi Thần Chương ta sẽ...

Quái nhân tóc đỏ đã biết đệ tử muốn nói gì, hần hơi mỉm cười cắt đứt lời y:

- Dù có luyện thành đệ cửu trùng chưa chắc đã thắng được ba người vừa kể. Không biết mấy năm nữa ta có đạt được võ lâm đệ nhất cao thủ hay không thì không rõ, nhưng chắc chắn tên tiểu tử này là được.

Ân Kiếm Thanh kinh ngạc:

- Sư phụ nói tên tiểu tử này?

- Con nghĩ trước đây đệ đệ ta đã đánh không hơn. Chỉ một năm sau, kiếm pháp tối cao của Không Động phái là Động Minh Tử cũng thua dưới tay y. Hôm nay nếu y không bị thương vì mưu độc của con thì sợ rằng Lôi Thần Chương chưa chắc chế phục được y. Chỉ cần một thời gian ngắn như thế mà võ công tiến bộ như thế, thực xưa nay ta chưa hề thấy. Tiểu tử này ta nghi chẳng những được chân truyền kiếm pháp của Trương Đan Phong mà con được chân truyền cả Huyền Công Yếu Quyết nữa. Ta nghe cố lão nói lại Huyền Công Yếu Quyết là nội công tâm pháp chí cao đó!

Đột nhiên lão nói:

- Con đừng ngại ta la rầy, đây còn một chuyện cực trọng đại đối với chúng ta, thậm chí quan hệ đến cả tính mạng chúng ta nữa!

- Sư phụ nói gì quan trọng vậy?

Quái nhân tóc đỏ vẻ mặt rất trầm trọng tiếp tục nói:

- Con chưa biết đâu, Lôi Thần Chương nếu luyện tới đệ cửu trùng tức thời sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, lúc ấy muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong.

Ân Kiếm Thanh kinh sợ la lên:

- Té ra luyện công phu Lôi Thần Chương nguy hiểm như vậy nên sư phụ không dám?

- Ta luyện đến đệ bát trùng mới phát giác ra điều ấy. Đầu tóc ta vốn cũng đen như con, nhân vì luyện tập đến đệ bát trùng đột nhiên phát tốc nên mới biến thành màu đỏ hoe thế

này. Công phu của con tuy còn thấp nhưng như vậy là đủ rồi đừng tập đến độ tẩu hỏa nhập ma, lúc ấy chưa biết thế nào là họa hay phúc.

Ân Kiểm Thanh càng kinh hoảng hơn:

- Có biện pháp nào tránh không?

- Con không nên quá sợ, muốn giải trừ tẩu hỏa nhập ma cũng có chút hy vọng, nhưng đều ở tại tên tiểu tử này cả.

Ân Kiểm Thanh nghe thấy liền hiểu liền, y quả quyết:

- Con sẽ tìm một cách để tiểu tử phải tự mình đọc ra yếu quyết của Huyền Công Tâm Pháp cho chúng ta.

Quái nhân tóc reo lên:

- Đúng đó, nếu có nội công tâm pháp của Trương Đan Phong, ta sẽ không còn sợ Lôi Thần Chưởng để lại hậu hoạn nữa.

- Vâng, con sẽ cố hết sức mình.

Quái nhân tóc đỏ nói:

- Còn một chuyện này nữa cũng rất khẩn yếu, không biết trong hai ngày có thể làm xong hay không?

- Chuyện gì vậy chú?

Quái nhân tóc đỏ liếc y một cái từ từ nói:

- Con không thích có La Mạn Na hay sao?

Ân Kiểm Thanh hậm hực:

- Đáng lẽ con có thể đoạt được nàng rồi, chỉ vì tên tiểu tử này quấy rối, hiện nay thì Tang Đạt Nhi đã chiếm được tiện nghi.

Sư phụ y cười gằn:

- Chuyện chưa đến nỗi muộn lắm đâu. Con nhất định phải lấy La Mạn Na mới được.

Y ngỗ ngàng:

- Thế còn Tang Đạt Nhi để đâu?

Quái nhân tóc đỏ cười gằn:

- Có khó gì, chính ta sẽ giết y là xong.

Rồi thấp giọng xuống hơn, hắn nói:

- Ta nói cho con biết một tin mới nhất, tù trưởng của bộ tộc Ngõa Nạp đã quá già lão nên định nhường chức cho La Hải đó!

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Khi con mới đến Hồi Cương con đã nghe phong thanh chuyện ấy nhưng con chưa tin vì bất quá La Hải chỉ là một tộc trưởng nhỏ của dân Cáp Tát Khắc, làm sao lại được vinh hạnh kế tục ngôi tù trưởng?

Hồng phát quái nhân đáp:

- Con còn có điểm chưa biết, quy củ của tộc Cáp Tát Khắc không giống các dân tộc khác, người kế thừa ngôi vị tù trưởng không phải là cha con mà là do chọn lựa người tài đức vẹn toàn. Người được chọn cũng không thể là quá lớn tuổi. La Hải nổi tiếng là tay thần tiễn, uy vọng rất lớn, tuổi lại chưa quá năm mươi cho nên được nhiều người yêu cầu thế ngôi tù trưởng. Cuối tháng này có một hội nghị của các bộ trưởng để suy tôn La Hải đó!

Ân Kiếm Thanh mỉm cười:

- Như vậy ta càng không nên để La Mạn Na lọt vào tay Tang Đạt Nhi!
- Đúng đó! Một bước đã leo ngôi "phò mã" tội gì mà nhường cho kẻ khác!

Ân Kiếm Thanh nghiêm trang:

- Thực sự con không có ý định làm phò mã của một tên tù trưởng, nhưng theo ý con, đây là một cơ hội rất tốt có thể nhờ đó con sẽ lập quốc tại Hồi Cương và lên ngôi Hoàng đế!

Mạnh Hoa nghe đến đó kinh sợ nghĩ thầm:

"Té ra y có dã tâm vô cùng to lớn, thảo nào y không bỏ hẳn Lãnh Băng Nhi dùng hết tâm cơ theo đuổi La Mạn Na!"

Tiếp tục nghe Ân Kiếm Thanh nói:

- Sư phụ, lão nhân gia đương nhiên đã biết, tổ tiên của con đã từng là quốc vương ở Đại Lý, cho đến hôm nay, bá tính ở Đại Lý vẫn còn tôn xưng con là "tiểu vương gia", vì chút ân oán mà hiện nay con không thể làm vua ở Đại Lý được nữa.

Quái nhân tóc đỏ cười nhạt:

- Nếu con muốn tiếp tục làm vua ở Đại Lý cũng dễ dàng thôi, chỉ cần ta nói với Hải Thống lãnh một tiếng là xong, con có muốn về nơi ấy không?

Ân Kiểm Thanh đáp:

- Con không thể làm vua kiểu hữu danh "vô thực", nếu con chịu tuân lệnh triều đình để làm vua thì có khác gì tay sai của triều đình, thúc thúc con chắc không thể tha thứ điều ấy. Sao bằng tìm một nơi xa hẳn Trung Nguyên chỉ cần làm một ông vua nhỏ "hữu thực vô danh" của dân Hồi tộc, Cáp Tát Khắc cũng là bộ tộc lớn trong các bộ tộc đấy chứ!

Quái nhân tóc đỏ tiếp tục nói:

- Con vốn là người thông minh tài trí, nếu con lấy La Mạn Na làm vợ, ngày kia đâu khó gì nối tiếp ngôi vị tù trưởng? Rồi dần dần toàn bộ đất Hồi Cương vào tay con chắc cũng không lâu!

Ân Kiểm Thanh chưa chi mà đã có vẻ đắc ý.

- Nếu có ngày ấy, con nhất định báỉ sư phụ làm quốc sư, hoặc giả tôn xưng sư phụ là Hoạt Phật giống như Đạt Lai Ban Thiền của nước Tây Tạng!

Quái nhân tóc đỏ mỉm cười:

- Ta không ham làm hòa thượng đâu!

Ân Kiểm Thanh vui vẻ:

- Sư phụ muốn bất cứ điều gì con xin đáp ứng. À! Mà còn điều bí mật này con chưa nói với sư phụ!

- Bí mật gì vậy?

- Trong nhà con có lưu giữ một cuốn sách cổ có nói rằng nơi đất của tộc Ngõa Nạp đang ở ngày xưa đã từng là nơi xuất hiện nhiều mỏ châu ngọc. Có khả năng là do vật đổi sao dời, xã hội biến thiên nên các kho tàng châu ngọc bị chôn vùi ở đâu đó. Nếu con được làm tù trưởng, con sẽ tra cứu các sách cổ, biết đâu lại không tìm ra kho tàng ấy?

Quái nhân tóc đỏ mỉm cười:

- Ta không muốn làm quốc sư, cũng không muốn tìm báu vật, ta chỉ muốn một điều...

- Không biết sư phụ muốn điều gì?

Quái nhân tóc đỏ chậm rãi đáp:

- Ta có một bí mật nói cho con rõ, trong nhà La Hải có chứa một bản kinh thư bằng chữ Hồi, kỳ thực đó là bí kíp võ công.

Ân Kiểm Thanh thắc mắc:

- A! Sư phụ làm sao biết được đó là bí kíp võ công?

Trong lòng y nghi ngờ và lấy làm kỳ quái vì vật trong nhà La Hải chính lão còn chưa biết làm sao sư phụ y biết được?

Hồng phát quái nhân khẽ gật gù:

- Tục ngữ nói ngoài trời có trời không phải là sai đâu. Xưa nay chúng ta mắt nhìn hạn hẹp, tưởng chỉ có võ công ở Trung Thổ mà thôi, kỳ thực ngoài Trung Thổ cũng còn có hai quốc gia cũng có nghiên cứu về võ thuật không kém gì Trung Thổ, ta không nên không biết. Hai quốc gia cổ này, một là Thiên Trúc, hai là Ba Tư. Võ công của Thiên Trúc còn có ít nhiều người biết, người sáng lập Thiếu Lâm phái võ công chính là từ Thiên Trúc đến với pháp danh Đạt Ma tăng nhân.

Nhưng người biết võ công Ba Tư thì rất ít, kỳ thực võ công Ba Tư rất độc đáo, không kém gì võ công Thiên Trúc. Bất quá, tuy ít người biết nhưng không phải là hoàn toàn không có. Bốn mươi năm trước có một người đất A Thích Bá tên gọi là Đề Ma Đạt Đa đã đến Hồi Cương, y là cao thủ đệ nhất ở A Thích Bá sở học gốc tại võ công Ba Tư.

Ân Kiếm Thanh cắt lời:

- Đề Ma Đạt Đa, cái tên này con nghe quen quá. A! Con nhớ ra rồi! Thúc thúc đã từng nói đến tên này. Cứ theo lời truyền, Đề Ma Đạt Đa đã từng tỷ thí võ công với lão Chuồng môn nhân Thiên Sơn phái Đường Hiểu Lan.

Hồng phát quái nhân gật đầu:

- Đúng là hai người đã đấu với nhau một trận phi thường ác liệt trên ngọn Châu Mục Lăng Mã ở Hy Mã Lạp Nha sơn. Ai dám lên đỉnh Châu Mục Lăng Mã, ai là kẻ thắng?

Ân Kiếm Thanh cực kỳ hứng thú:

- Điều này thúc thúc của con không biết rõ kết quả như thế nào?

Hồng phát quái nhân đáp:

- Ngọn Châu Mục Lăng Mã là ngọn núi cao nhất trong thiên hạ, nội công phải cực kỳ cao cường mới dám leo lên đến tận đó để tỷ thí võ công. Chỉ cần lên đến ngọn đó là đã không ai thở nổi, có thể chết ngay. Cứ theo lời kể lại ta cũng không rõ chi tiết, chỉ biết kết quả một thì chết, một thì lui về gần như điên cuồng.

Quái nhân tóc đỏ dừng lại suy nghĩ một chút rồi tiếp:

- Đề Ma Đạt Đa ngày ấy sở dĩ tới Hồi Cương là để tìm một cổ thư Ba Tư chép bí kíp võ công bằng ngôn ngữ Ba Tư đó.

Ân Kiếm Thanh càng nghe càng thích, hỏi dồn:

- Đề Ma Đạt Đa võ công cao thủ vậy mà không tiếc công phu hao tổn công lực gian nan vạn dặm đến tận đây tìm bí kíp thì đủ hiểu bí kíp ấy phải chép những điều so với những điều truyền thụ của Trương Đan Phong chắc là không kém, không hiểu tại sao bí kíp lại rơi vào nhà La Hải? Không biết sau này Đề Ma Đạt Đa có tra cứu không?

- o O o -